

17

2020.41.hét
Péntek 163-171

A HIT -- AZ ÖRÖK ÉLET KEZDETE

163 A hitnek köszönhető, hogy a boldogító látás örömét és világosságát -- ami földi zarándoklásunk célja -- szinte előre ízleljük. Akkor majd "színről színre" fogjuk látni Istent (1Kor 13,12), "úgy, amint van" (1Jn 3,2). A hit tehát az örök élet kezdete.

"Az ígéretekben számunkra tartogatott javak, melyeknek élvezetét a hit által reméljük, szinte már jelen vannak, amikor a kegyelmet mintegy tükörben szemléljük." [\[40\]](#)

164 Most azonban "a hit által (...) járunk, és nem a szemléléssel" (2Kor 5,7), és Istent "tükör által, homályosan (...), tökéletlenül" (1Kor 13,12) ismerjük meg. Jóllehet a hit világos amiatt, akiben hisz, a hívő élet gyakran elhomályosul. A hit nagyon kemény próbának lehet kitéve. A világ, amiben élünk, úgy tűnik, gyakran nagyon távol van attól, ami felől a hit biztosít bennünket. A rossz, a szenvedés, az igazságtalanságok és a halál megtapasztalása ellentmondani látszik az örömhírnek. Mindezek meg tudják ingatni a hitet, és kísértéssé válhatnak számára.

165 Ilyenkor a hit tanúihoz kell fordulnunk: Ábrahámhoz, "aki a remény ellenére reménykedve hitt" (Róm 4,18); Szűz Máriához, "aki a hit zarándokútján" [\[41\]](#) Fia szenvedésében részesedve egészen "a hit éjszakájáig" [\[42\]](#) és az Ő sírjának éjszakájáig jutott; [\[43\]](#) és a hit sok más tanújához: "Mi, akiket a tanúknak ilyen felhője vesz körül, váljunk szabaddá minden tehertől, különösen a bűntől, amely behálóz minket, és fussuk meg kitartással az előttünk lévő pályát. Emeljük tekintetünket a hit szerzőjére és bevégzőjére, Jézusra." (Zsid 12,1--2)

2. Cikkely

HISZÜNK

166 A hit személyes cselekedet: az ember szabad válasza az önmagát kinyilatkoztató Isten kezdeményezésére. A hit azonban nem magányos aktus. Senki sem képes egyedül hinni, mint ahogy egyedül élni sem képes. Senki sem önmagának adja a hitet, mint ahogy az életet sem adja önmagának. A hívő másoktól kapta a hitet; tovább kell adnia másoknak. Jézus és az emberek iránti

szeretetünk sürget, hogy beszéljünk a hitünkről másoknak. Minden hívő egy láncszem a hívők nagy láncában. Nem tudok hinni, ha nem hat át mások hite, és hitemmel nem hatom át mások hitét.

167 A "hiszek" [\[44\]](#) az Egyház hite, ahogyan azt minden hívő, főként a keresztelekor személyesen megvallja. A "hiszünk" [\[45\]](#) az Egyház hite, ahogyan azt a zsinatra egybegyűlt püspökök, vagy általánosabban, a liturgiára összegyűlt hívők vallják. A "Hiszek" az Egyház is, a mi Anyánk, aki hitével Istennek válaszol és tanítja nekünk: "hiszek", "hiszünk".

I. "Tekints, Urunk, Egyházad hitére"

168 Elsősorban az Egyház az, mely hisz és hordozza, táplálja, támogatja hitemet. Elsősorban az Egyház az, mely az Urat mindenütt megvallja ("Vall tégedet világszerte szent Egyházad ezerszerte"-- énekeljük a Te Deum-ban), s vele és benne jutunk mi is odáig, hogy ugyanúgy valljuk: "Hiszek", "hiszünk". Az Egyház által kapjuk a keresztségben a hitet és az új életet Krisztusban. A Római szertartásban a keresztelező azt kérdezi a keresztelezőtől: "Mit kérsz Isten Egyházától?" A válasz így hangzik: "Hitet." -- "Mit ad neked a hit?" -- "Örök életet." [\[46\]](#)

169 Az üdvösség egyedül Istentől jön; mivel azonban a hit életét az Egyház által kapjuk, ő a mi Anyánk: "Mi hisszük az Egyházat mint újjászüdő anyánkat, és nem az Egyházban hiszünk, mintha ő lenne üdvösségünk szerzője". [\[47\]](#) Mint anyánk hitünk nevelője is.

II. A hit nyelve

170 Mi nem nyelvi formulákban hiszünk, hanem azokban a valóságokban, melyeket kifejeznek, s melyek a hit révén "megérinthezővé" válnak számunkra. "A hívő (hitének) aktusa nem a kimondhatóra, hanem a (kimondott) dologra irányul." [\[48\]](#) Mégis e valóságokhoz a hit formulái segítségével közeledünk. Ezek teszik lehetővé, hogy a hitet kifejezzük és továbbadjuk, közösségben ünnepezzük, magunkévá tesszük és egyre inkább belőle élünk.

171 Az Egyház mint az "igazság oszlopa és boltozata" (1Tim 3,15) a szenteknek egyszer átadott hitet [\[49\]](#) hűségesen őrzik. Őrzik Krisztus szavainak emlékezetét, és az apostolok hitvallását nemzedékről nemzedékre továbbadják. Mint az anya, aki beszélni és ezáltal megérteni és közösségben élni tanítja gyermekeit, tanítja nekünk az Egyház, a mi Anyánk a hit nyelvét, hogy bevezessen a hit megértésébe és életébe.